

Les meves embòlies

Maria-Antònia Oliver

Era en una reunió amb uns quants amics. Tenia trenta-vuit anys. Parlàvem d'avisar més gent per a les pròximes trobades. Jo vaig dir que ho diria a na Tal i a en Qual, i em vaig adonar que no ho podia pronunciar bé. La gent amb qui estava se'n varen adonar més que jo, i es varen espantar: Què te passa, Maria-Antònia? No sabia el que em passava, jo. Només sentia que necessitava aigua que em ra-gés damunt les mans. Aigua rajant del grifó i les meves mans davall del raig. Vaig dir aigua, els amics em varen entendre i em varen dur al lavabo. No podia caminar, jo. No em vaig adonar que només no podia caminar amb el peu esquerre. Els amics sí que se'n van adonar. I al cap de poc temps ja m'havien duita a l'Hospital Clínic i ja havien avisat el meu home. A mi m'havien deixada dins un box, asseguda a una cadira de rodes, i jo esperava amb la santa paciència de qui no sap el que té però intueix, sospita, pensa, que el que té és greu. Quan de sobte, la prestatgeria que tenc davant els ulls, plena de benes, cotons, xeringues, medicaments i altres adminicles hospitalaris, tot plegat es comença a bellugar, i sé que m'acubaré i cauré rodona en terra perquè no puc moure els peus ni els braços i me pos a cridar: Auxili, auxili! I la porta s'obre d'una revolada i entra un metge jove molt agut i me diu: Què et passa, reina? M'agafa en braços i em posa estirada a la camilla, i aleshores comencen a entrar metges i infermeres i una metgessa em demana: Has fumat? I jo que li dic, sorpresa pel que em sembla una pregunta extravagant: Sííí. I què has fumat? Ducados, vaig contestar. I, abans de poder pensar res, la doctora havia esclafit a riure i m'havia dit: No, noia, et

demanava si havies fumat un porret! Maria-Antonieta il·lusa, beneitota, com no se t'havia acudit?! Llavors els metges ja em feien proves, em miraven les pupil·les, la tensió, no record si em posaren una via, però sí record que em digueren: Ara faràs un viatget, no et procupis. I jo em vaig sentir com si hagués caigut d'un nigul, i a les meves oïdes arribava de molt lluny, molt lluny, la meva pròpia veu que deia molt fluixet i seguit seguit: Jaume, Jaume, Jaume, i era com si m'hagués fumat un porret de veritat. Quan vaig haver tornat del viatget ja em podia moure i parlar com sempre. Només que estava molt atupada, com si deu dimonis cucarells m'haguessin pegat una pallissa. Però encara no sabia què m'havia passat. En Jaume em va dir que havia semblat un inici d'embòlia, però que la gleva de sang que m'havia arribat al cervell s'havia diluït tota sola. Que demà aniríem a veure el nostre amic metge i ens ho aclariria tot.

La primera va ser de mentida, però la segona vegada va ser de veritat.

Em vaig despertar tota mullada: havia orinat dins el llit? Sí. Tenia quaranta-un anys i m'havia compixada! Quan era petita ho feia sovint, això de mullar el llit. Mumare, com s'estilava aleshores, me renyava fort i ferm i em deia que penjaria el matalàs a la finestra perquè els veïnats sapiguessin que una nina tan gran com jo encara em feia pipí al llit. Però ara ja no tenia mumareta. En Jaume encara dormia i el vaig despertar. Es va posar a riure. Jo em vaig voler aixecar del llit i vaig caure a terra. En Jaume va deixar les rialles en sec i va telefonar a urgències. El metge em va posar una pastilla per al cor davall la llengua, per al que pugui ser, i va trucar a l'ambulància. I corrensos cap al Clínic. Ictus, se'n diu ara. A la meua illa en deien un aire. És perfecte: et claven una sobatuda que et deixa mig cos fet una pelleringa gairebé inservible, i en diem un aire! Ara ja ho sabia: era una embòlia i, aquesta vegada, la gleva no s'havia desfeta. No podia moure la part esquerra del meu cos. No podia parlar bé perquè el llavi jussà no m'obeïa. El primer dia només vaig dir animalades, la gleva de sang que tenia al cervell m'embullava també l'enteniment. Els dies següents vaig anar millorant a poc a poc,

ara m'aixec, demà camin una mica del braç d'una amiga, al cap de quatre dies ja puc sortir tota sola al passadís de dalt, i quan fa una setmana que som aquí ja em passejo per tot l'hospital. Però els batecs del cor m'anaven a cor què vols, cor què desitges, ara una samba, ara *rock* dur, ara un vals, suara un bolero, fibriladíssima, vaja. Per tornar-me a ritme normal, m'havien de desfibrilar, es a dir, m'havien de dur al quiròfan, m'havien d'anestesiari una estoneta mentre em posaven les pales del desfibrilador damunt del pit i cataclac!, descàrrega elèctrica i tot el meu cos s'encorvava, i ja està: em despertaven i em duïen a l'habitació amb els batecs normalitzats i amb en Jaume tot tramudat de la impressió de veure el meu cos doblegat. Hi vaig estar més de quinze dies, al Clínic. Em feren proves de tota classe, perquè els metges volien saber per què havia fet un ictus. I m'ho trobaren. Amb un cateterisme, varen veure que tenia una miocardiopatia dilatada, que deu anys després em valdria per a un trasplantament de cor. Però aquesta ja és una altra història.

Quan vaig arribar a casa, em vaig posar a escriure per veure si podia: i sí, podia, però havia oblidat els accents, al meu escrit no n'havia posat ni un... L'endemà em vaig adonar que també havia oblidat l'anglès. Gleva punyetera.